

Hồi 34

Tái Xuất Giang Hồ

Trần Gia Lân vốn đã hạ tuyệt giang hồ, thế nhưng hai năm sau, ngày hôm nay, vì tình thế bất buộc hần phải tái xuất giang hồ lần nữa.

Trên đường đi, hần cảm khái thở dài mãi, hần nghĩ rằng...

Có lẽ mọi người đã quên bằng danh hiệu Ngư Lang.

Chẳng biết môn phái thần bí nọ đã gây sóng gió cho võ lâm ra thế nào rồi?

Có lẽ giang hồ đệ nhất mỹ nhân Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân đã có chồng cũng nên.

Đồng thời Vũ Diễm Hoa si tình nọ chắc cũng đã danh hoa có chủ!

oOo

Con thuyền cập bến, hần đứng trên mũi thuyền đưa mắt nhìn ra phía trước, thấy Hoa Nguyệt Biệt Trang xây cất cạnh bờ hồ nguy nga tráng lệ.

Bỗng nhiên hần phát hiện phía sau trang viên bờ hồ có một chiếc thuyền cấu tạo một cách đặc biệt, trông hình giống y hệt chiếc thuyền khách mà Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên đã sử dụng đêm qua, tức thì lửa giận trong lòng nổi lên sùng sục.

Chẳng biết Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên đến đây làm khách hay là đồng bọn của Bà Dương phu nhân đây?

Hần thoát nghĩ Bà Dương phu nhân, chợt liên tưởng đến ái thê Đào Ngọc Phương. Đào Ngọc Phương và Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân là hai tỷ muội sinh đôi, mà Đào Ngọc Phân là con gái của Bà Dương phu nhân, thế thì giữa ái thê và họ có mối quan hệ thế nào?

Trước kia Đào Ngọc Phương từng nói rằng nàng là một nữ mô côi, bây giờ nàng đã quá cố, có cần thiết làm sáng tỏ nghi vấn này nữa hay không?

Hắn suy nghĩ đến đây lập tức trở vào khoang thuyền thay đổi y phục và đeo kiếm lên vai, đồng thời mang tất cả số tiền dành dụm hàng ngày gói gọn buộc vào thắt lưng, đội nón rom sau đó chèo thuyền chạy về hướng chiếc thuyền khách ấy.

Khi đến gần hắn mới thấy nước sơn của chiếc thuyền khách còn mới mẻ hết sức, đồng thời rất hoa lệ, neo tại bến nhỏ phía ngoài cửa hậu của Hoa Nguyệt Biệt Trang, hắn trông thấy cửa hậu mở toang chẳng có bóng người cón con nào hết.

Trần Gia Luân suy nghĩ giây lát, phi thân nhảy lên chiếc thuyền khách, mới hay trong khoang chiếc thuyền chia làm ba phòng, bàn ghế giường nằm đầy đủ, cách bố trí rất là lịch sự, nhưng trong khoang thuyền chẳng có bóng người nào hết.

Hắn do dự trong giây lát, sau đó nhảy xuống thuyền rảo bước chạy về hướng cửa hậu Hoa Nguyệt Biệt Trang.

Vừa bước chân vào cửa là một vườn hoa, có một cái đài cao xây lan can bằng đá trắng, day mặt ra hướng hồ nước, quả thực đây là một nơi chốn thưởng thức cảnh hồ khá lý tưởng.

Trần Gia Luân bước trên lối đi lát gạch đỏ, đang nghĩ bụng chẳng biết lên tiếng gọi bằng cách nào đây.

Thình lình ngay lúc này...

Có một tiếng hét the thé vang tới:

- Ê! Đứng lại nào, ngươi là ai, tại sao dám xông vào đây như vậy?

Tiếp theo tiếng hét, có một thiếu nữ áo xanh yêu kiều xuất hiện ngay.

Trần Gia Luân dừng người lại, cách ăn mặc của hắn đã biểu lộ thân phận rất rõ ràng.

Thiếu nữ áo xanh tiến tới vài bước, đưa mắt quan sát hắn một lúc, cau mày nói:

- Ngươi là dân đánh cá...

Y vừa nói tới đây, bỗng phát hiện hắn đeo kiếm trên vai, lập tức im bặt không nói nữa.

Trần Gia Luân nói giọng lạnh nhạt:

- Tại hạ có việc cầu kiến phu nhân các ngươi!

Thiếu niên áo xanh cau mày nói:

- Cầu kiến phu nhân... đây là cửa sau, ngươi vào đây bằng cách nào vậy?

Trần Gia Luân nói:

- Đương nhiên vào đây bằng đường thủy rồi.

Thiếu niên áo xanh nói:

- Rốt cuộc lai lịch của ngươi là thế nào?

Trần Gia Lân thản nhiên nói:

- Tại hạ là Ngư Lang!

Thiếu nữ áo xanh trợn mắt nói:

- Ta biết ngươi là ngư lang rồi, có khi nào ta lại lầm ngươi với vương tôn công tử đâu...

Bỗng nhiên ngay lúc này có một âm thanh nữ nhân từ nơi xa xa vang tới nói:

- Đỗ Uyên, ngươi đang la ó gì đó?

Thiếu nữ áo xanh lớn tiếng rằng:

- Bẩm cáo tổng quản, có một tên đánh cá xông vào cửa sau...

Âm thanh nữ nhân nọ vang tới nói:

- Cứ đuổi gã ra ngoài thì xong ngay!

- Bẩm tổng quản, hãn muốn cầu kiến phụ nhân...

- Phí lời vô ích, dân đánh cá cũng muốn gặp phụ nhân sao?

- Hãn không phải là dân đánh cá tầm thường đâu, hãn có mang theo binh khí!

-Ồ! Lai lịch hãn thế nào?

- Hãn nói hãn tên là Ngư Lang.

- Nói sao? Ngươi thử nói lại lần nữa xem nào?

- Ngư Lang!

Một thiếu phụ diễm lệ từ phía sau vườn hoa xuất hiện, thoăn thoắt bước tới trước, đưa mắt nhìn Trần Gia Lân từ trên xuống dưới một hồi, lập tức mỉm cười nói:

- Có phải thiếu hiệp là họ Trần không?

Trần Gia Lân gật đầu nói:

- Đúng thế, tại hạ chính là Trần Gia Lân đây.

Thiếu phụ cúi người hành lễ nói:

- Được thiệp hiệp quang lâm, bản trang lấy làm vinh dự vô cùng, tôi là Chúc Nữ Vi Hàm Tiểu, tổng quản của bản trang!

Dứt lời, y lập tức đứng sang một bên, lại nói tiếp:

- Mời thiếu hiệp vào dùng trà!

Thiếu nữ áo xanh tên Đỗ Uyên ngăn người ra tại chỗ, không thể nào hiểu nổi một ngư lang ăn mặc quê mùa, lại có bản lĩnh thế nào mà làm cho tổng quản Biệt Trang luôn luôn cao ngạo này lại cung kính với hắn như thế. Quả thực không thể nào đánh giá tướng mạo bên ngoài của một con người rồi.

Trần Gia Lân chấp tay trả lễ nói:

- Té ra là vị tổng quản, xin dẫn đường nào!

Chức Nữ Vi Hàm Tiểu cười tủm tỉm, nói:

- Vâng!

Dứt lời, bước vào cửa trong, chẳng mấy chốc họ đã vào trong một đại sảnh đường hoa lệ đàng hoàng. Chức Nữ Vi Hàm Tiểu mời khách nhập tọa, tiểu tỳ lập tức dâng trà thuốc lên. Chức Nữ Vi Hàm Tiểu nói:

- Mời thiếu hiệp ngồi chờ giây lát, để tôi vào trong bẩm cáo phu nhân!

Trần Gia Lân dỡ nón rom xuống, khẽ gật đầu nói:

- Làm phiền tổng quản!

Chức Nữ Vi Hàm Tiểu bước vào nội sảnh luôn.

Trần Gia Lân bất giác lấy làm áy náy, đợi lát nữa gặp Bà Dương phu nhân, hẳn biết lấy cớ gì nói chuyện với bà ta đây?

Chẳng biết Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên còn ở lại trong trang này không? Nếu đôi phương có hỏi thăm về Đào Ngọc Phương thì mình biết trả lời thế nào đây?...

Tiểu tỳ đứng tại góc sảnh đường cứ đưa cặp mắt hiếu kỳ chăm chăm nhìn Trần Gia Lân, có lẽ đây là lần đầu tiên y trông thấy một người khách ăn mặc trang phục quê mùa như vậy vào trang.

Khoảng mười phút đồng hồ sau, mới thấy Chức Nữ Vi Hàm Tiểu từ phía sau tấm bình phong bước ra, mỉm cười nói:

- Phiền thiếu hiệp đợi hơi lâu, phu nhân sắp ra bây giờ!

Dứt lời, một lão phụ mặc cung trang trạc tuổi năm mươi thoăn thoắt bước tới. Trông bà ta quý phái sang trọng vô cùng chẳng có chút mùi vị giang hồ gì cả, chỉ y như một quý

phụ cự thất mà thôi, không cần phải hỏi thì Trần Gia Lân cũng biết đối phương là ai rồi, hấn vội ngồi dậy chấp tay vái chào, nói:

- Hậu học Trần Gia Lân ngạo muội đến viếng, xin phu nhân thứ tội.

Bà Dương phu nhân đưa mắt chăm chăm nhìn hấn một cái, sau đó mỉm cười hoàn lễ nói:

- Không có chi, thiếu hiệp quang lâm làm cho tẻ trang tăng phần huy hoàng, mời ngồi nào.

Nói xong, bước tới trước ngồi trên ghế chủ tọa.

Trần Gia Lân chẳng quen tục lễ, lẳng lặng ngồi xuống luôn, tổng quản Chúc Nữ Vi Hàm Tiểu đứng ra phía sau Bà Dương phu nhân, nháy mắt ra dấu với tiểu tử cúi đầu từ từ lui ra phía ngoài ngay.

Bà Dương phu nhân lên tiếng nói:

- Thiếu hiệp quang lâm tẻ trang, có điều chi chỉ giáo chẳng?

Trần Gia Lân trầm ngâm giây lát, sau đó nói ngay vào chính đề rằng:

- Không dám! Kẻ này có một việc muốn thỉnh giáo phu nhân!

Bà Dương phu nhân nói:

- Thiếu hiệp cứ nói?

Trần Gia Lân nghiêm sắc mặt lại, nói:

- Xin hỏi phu nhân, có phải Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên hiện bây giờ ở tại quý trang chẳng?

Bà Dương phu nhân kinh ngạc nói:

- Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên ư?

Trần Gia Lân nói:

- Phu nhân chớ thắc mắc điều này làm gì, xin người cứ trả lời câu hỏi này đi?

Bà Dương phu nhân suy nghĩ giây lát, sau đó nói:

- Tại sao thiếu hiệp lại cho rằng Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên ở tại bản trang như vậy?

Trần Gia Lân trầm ngâm giây lát, nói:

- Đương nhiên phải có căn cứ rồi!

Bà Dương phu nhân ngạc nhiên nói:

- Thiếu hiệp đã căn cứ điều gì lại nói thế?

Trần Gia Lân hậm hực nói:

- Phu nhân chớ hỏi nhiều làm gì nữa, có phải hiện giờ y làm khách tại đây chẳng?

Bà Dương phu nhân lắc đầu nói:

- Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên chẳng đến đây bao giờ cả!

Trần Gia Lân hơi biến sắc nói:

- Có thật như vậy chẳng?

Bà Dương phu nhân trầm giọng nói:

- Bản phu nhân không có lý do gì phải nói lời hư dối với thiếu hiệp cả.

Trần Gia Lân nhủ thầm: "Trông tình hình lão không chịu nói rồi, chẳng biết gã Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên có quan hệ thế nào với đối phương đây? Rõ ràng chiếc thuyền buồm của gã đã cập bến riêng tại hậu viện của họ kia mà..."

Trần Gia Lân suy nghĩ đến đây, nghiêm sắc mặt nói:

- Phu nhân không giấu giếm kẻ này chứ?

Chức Nữ Vi Hàm Tiểu tiếp lời nói:

- Quả thực là không biết, điều này vốn không cần thiết phải giấu giếm thiếu hiệp làm gì.

Mặt mày Trần Gia Lân thay đổi liên tục, nghiêng răng nói:

- Nếu nói vậy, không làm phiền nữa, tại hạ xin cáo từ!

Bà Dương phu nhân khoát tay nói:

- Hãy khoan, bản phu nhân cũng có một điều muốn thỉnh giáo thiếu hiệp!

Trần Gia Lân trong lòng nghĩ thầm, hắn đã ý thức rằng đối phương muốn hỏi gì rồi, nếu chẳng nhờ bà ta nói thế, thì mình cũng quên mất điều này luôn, cũng được thừa dịp mà phan phui nghi vấn sự kiện ái ân cho rồi.

Hắn suy nghĩ đến đây liền trấn tĩnh tinh thần lại nói:

- Phu nhân cứ việc nói!

Bà Dương phu nhân nghiêm sắc mặt nói:

- Nghe tiểu nữ Ngọc Phân nói lại, cách đây hai năm về trước thiếu hiệp từng truy sát y thị, phải vậy không?

Mặt mày Trần Gia Lân nóng bừng lên, nói giọng ngược ngùng:

- Thừa phu nhân, đây... là một sự hiểu lầm!

Bà Dương phu nhân nói:

- Đồng thời nghe tiểu nữ Ngọc Phân nói rằng người mà thiếu hiệp muốn tìm chính là Ngọc Phương tử tử của y?

Trong lòng Trần Gia Lân đau như cắt, lên tiếng hỏi ngược lại rằng:

- Đào Ngọc Phương có quan hệ thế nào với phu nhân vậy?

Sắc mặt Bà Dương phu nhân bỗng trở nên khó coi vô cùng, nói giọng run run:

- Y là trưởng nữ thân sinh của bản phu nhân, cùng Ngọc Phân là một cặp chị em sinh đôi.

Kêu ùng một tiếng, Trần Gia Lân như trúng phải một cú sấm sét vào đầu, không ngờ ái thê Đào Ngọc Phương lại chính là con gái của Bà Dương phu nhân.

Bà Dương phu nhân lại nói tiếp:

- Rốt cuộc giữa y và thiếu hiệp có thù oán thế nào vậy?

Thân người Trần Gia Lân loạng choạng đảo hai vòng, đánh bạch một cái ngời trên ghế trở lại, không nói gì hết.

Trong lòng Bà Dương phu nhân lấy làm xúc động, cất giọng run run nói:

- Hai năm nay, bản phu nhân tìm mãi chẳng thấy tung tích của y, chẳng lẽ y đã chết dưới kiếm của thiếu hiệp rồi sao?

Bà ta nói đến đây, hai mắt tia ra luồng sáng lạnh chăm chú nhìn thẳng vào mặt Trần Gia Lân, hình như muốn nhìn xuyên qua nội tâm hắn.

Trong lòng Trần Gia Lân co rút lia lịa một hồi thật lâu hắn mới thốt ra một câu nói:

- Ngọc Phương chết cách đây hai năm rồi!

Bà Dương phu nhân ngồi bật dậy, giận dữ gầm hét nói:

- Chính ngươi giết chết y chẳng?

Trần Gia Lân nhắm hai mắt lại, tỏ vẻ đau đớn vô cùng, nói:

- Không... nàng... nhảy xuống hồ tự tử!

Chức Nữ Vi Hàm Tiểu cũng trợn to hai mắt chăm chăm nhìn thẳng vào mặt hắn.

Bà Dương phu nhân nghiêng răng nói:

- Nhảy hồ tự tử... tại sao vậy?

Hai mắt Trần Gia Lâm đỏ ngầu, hắn biết rằng phải nói rõ sự việc mới được, thế rồi hắn uất nghẹn nói:

- Cách đây ba năm ngoài, nàng... nhảy hồ tự tử, tại hạ ngẫu nhiên cứu thoát nàng, nàng nói rằng nàng là một cô nữ nhi không cha không mẹ, thế rồi hai chúng tôi... kết thành phu thê, hơn nữa... hạ sinh một nam hài nhi, khi hài nhi tròn một tuổi, nàng... bỗng nhiên bỏ nhà ra đi, lúc đó tại hạ hận vô cùng, quả thật muốn giết y cho bằng được, tại hạ đi tứ xứ tìm kiếm nàng, kết quả là... lầm xem Ngọc Phân nàng...

Hai khóe mắt Bà Dương phu nhân óng ánh ngập lệ, mặt mày ủ rũ ngồi trên ghế trở lại, thất thanh nói:

- Về sau thế nào nữa?

Trần Gia Lâm đau lòng nói tiếp:

- Về sau... tại hạ điều tra ra mọi việc, té ra... nàng mắc chứng bệnh nan y, cho nên nàng mới bỏ đi như thế...

Nước mắt Bà Dương phu nhân chảy ròng ròng xuống, mặt mày tái mét, cất giọng thương tâm:

- A! Con ta... mắc chứng bệnh nan y. Trời ơi! Con gái bất hạnh của mẹ, mẹ có lỗi với con...

Trần Gia Lâm cố gắng kiềm chế nỗi xúc động, nhưng nước mắt vẫn nhỏ ròng ròng xuống, lại nói tiếp:

- Hai năm trước đây, nàng bỗng nhiên quay trở về ở lại với hài nhi chúng tôi được ba ngày, khi tại hạ trở về chưa kịp gặp mặt nàng, thì nàng... đã lưu tuyệt thư nhảy hồ tự tử rồi, cả... thì hài cũng chẳng vớt được luôn.

Nói tới đây, giọng nói uất nghẹn đến không còn nghe rõ được nữa.

Cả thân người Bà Dương phu nhân bủn rủn trên ghế, nước mắt cứ chảy ròng ròng xuống.

Chức Nữ Vi Hàm Tiểu cũng lấy tay áo lau nước mắt liên tục.

Bầu không khí trong hiện trường tràn đầy nỗi bi thương, khách sảnh hoa lệ cũng bỗng nhiên trở nên u ám thất sắc.

Một hồi thật lâu, Bà Dương phu nhân mới cất giọng run run nói:

- Thế còn hài nhi đâu rồi?

Trần Gia Lân nói giọng bi thương:

- Kỵ dưỡng tại nhà bằng hữu, hai chúng tôi đặt tên cho nó là Ngọc Lân, hơn ba tuổi rồi...

Bà Dương phu nhân ngập lệ nói:

- Cốt nhục của Ngọc Phương, ta... là bà ngoại của nó.

Câu nói này xem như nhắc nhở Trần Gia Lân, bà ta là nhục mẫu của hắn, mặc dù Ngọc Phương đã chết, nhưng hắn vẫn phải giữ lễ nghĩa, thế rồi Trần Gia Lân vội ngồi dậy bước tới trước, hành đại lễ thưa rằng:

- Tiểu tể xin khấu kiến nhục mẫu đại nhân!

Bà Dương phu nhân giơ tay đỡ hắn đứng lên, nói:

- Hiền tể chó đa lễ, à! Mạng Ngọc Phương khổ cực đã đành, cả con cũng phải chịu khổ lây, hãy ngồi xuống từ từ nói nào!

Trần Gia Lân xin phép ngồi xuống, bây giờ bầu không khí đã thay đổi hoàn toàn.

Hình như Bà Dương phu nhân sức nghĩ ra điều gì nói:

- Hiền tể có thể kể cho biết thân thế chẳng?

Trần Gia Lân cười cay đắng một tiếng nói:

- Tiểu tể là một cô nhi được sư phụ dưỡng dục cho đến lớn khôn, không hề biết thân thế ra sao hết.

Bà Dương phu nhân liền cau mày nói:

- Thế thì tôn húy của lệnh sư là gì?

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, áy náy nói:

- Gia sư đã quá cố, di mệnh cấm không cho đề cập đến danh húy của lão nhân gia người.

Bà Dương phu nhân gật đầu nói:

- Vậy thì không nói cũng được, hiền tể dẫn tiểu Ngọc Lan đến Biệt Trang ở có được không?

Trần Gia Lan cúi người nói:

- Đa tạ nhạc mẫu đại nhân quan tâm, trước mắt tiểu tể còn việc cần làm, việc này để sau hãy tính cũng chưa muộn!

Hắn nói tới đây dừng lại suy nghĩ giây lát, sau đó lại nói tiếp:

- Tiểu tể xin hỏi có phải năm xưa Ngọc Phương đã ở tại Biệt Trang không?

Bà Dương phu nhân mặt mày biến sắc, hình như bà ta có điều gì bí ẩn khó nói thì phải, một hồi thật lâu mới ấp úng nói:

- Y... không có ở tại đây, vì mẫu nữ trái ý kiến chẳng mấy hợp...

Trần Gia Lan nhìn thần tình bà ta đã đoán biết phần nào sự việc bên trong nên hắn không tiện hỏi tới, sức như nghĩ ra điều gì nói:

- Cách đây hai năm, lúc tiểu tể tìm kiếm nàng từng phát hiện một manh mối tại ngoại thành Nam Xương. Lúc đuổi theo nàng, nàng lánh mặt không chịu gặp tiểu tể, nhưng lại trông thấy một lão nhân hai mắt mù lòa, lão nhân này không biểu lộ thân phận. Chẳng hay nhạc mẫu đại nhân có biết lão là ai không?

Mặt mày Bà Dương phu nhân thay đổi liên tục, cuối cùng lắc đầu:

- Trước kia Ngọc Phương rất bướng bỉnh, hai mẫu nữ ít gặp mặt nói chuyện với nhau, có lẽ... lão nhân đó là người nuôi đỡ đầu y.

Cũng lại một câu nói mơ hồ chẳng thực lòng chút nào, trong lòng Trần Gia Lan liền nảy sinh phản cảm, kêu ồ một tiếng không tiện hỏi tiếp, hắn lái sang đề tài khác, nói:

- Hiền giờ Ngọc Phân muội đi đâu rồi?

- Có công việc đi ra ngoài rồi.

- Khi y trở về, xin nhạc mẫu đại nhân cáo lỗi hộ tiểu tể...

- Ấy là sự hiểu lầm, y không trách hiền tể đâu.

- Nếu chẳng còn điều gì dạy bảo, tiểu tể xin được cáo từ.

Bà Dương phu nhân nghiêm sắc mặt nói:

- Nói thế có nghĩa là sao? Chẳng phải người chết rồi thì chẳng còn nhân tình nữa sao. Dù Ngọc Phương chết rồi, nhưng người vẫn là chàng rể của nhà họ Đào, không có lý do gì

lại vội vàng như thế. Nay Gia Lân, người không cha không mẹ thì cứ xem đây là nhà của người, ồ! Tại sao Ngọc Phương không muốn nói cho ta hay ý mắc chứng nan y vậy. Bằng không... ta sẽ bất kể mọi giá cầu danh y chữa trị cho Ngọc Phương. Quả thực ta... lấy làm xấu hổ chưa làm tròn bổn phận của một người mẹ.

Câu nói này nghe có vẻ thành khẩn hết sức, nhưng Trần Gia Lân vẫn cứ kêu văng lìa lìa, đương nhiên hẳn chẳng muốn ở lại rồi. Hoa Nguyệt Biệt Trang quyết không phải là nơi chốn đàng hoàng, Đào Ngọc Phương và mẫu thân trở mặt có lẽ chính vì nguyên nhân này rồi.

Hắn suy nghĩ đến đây, lại nói tiếp:

- Tiểu tử vẫn mong rằng được biết hành tung của Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên?

Bà Dương phu nhân trầm ngâm giây lát nói:

- Hiền tể, nếu người có tìm kiếm đối phương để trả thù phục hận, thì tốt hơn hết hãy bỏ ý niệm này.

- o O o -